

ДОНКО НАЙДЕНОВ

ПОГРЕБАН ЖИВ

chitanka.info

Конър се събуждаше. Съзнанието му бавно преминаваше от фазата на съня към фазата на реалността. Само че този път реалността изглеждаше по-черна.

В началото си помисли, че ще трябва малко време, за да фокусира някакви предмети в тъмнината, но това не се случваше. Той се намираше в абсолютен мрак.

Опита да се изправи, но удари главата си в нещо ниско. Опипа с ръце дървена плоскост, която заемаше цялата площ над него.

Къде се намираше, по дяволите?

Протегна ръце встрани и отново докосна дърво. Започна да мести трескаво крайниците си и да удря напосоки. Сякаш се намираше в дървена кутия, голяма толкова, колкото да го побере и да му остави съвсем малко свободно пространство.

Лежеше върху нещо като дюшек и бе завит с чаршаф. С ръцете си напипваше странни меки предмети до главата си. Цветя! — реагира първосигнално съзнанието му — около главата му имаше цветя!

Въздухът не достигаше, чувстваше влага в тясното пространство. Някаква страшна мисъл се прокрадна в съзнанието му. Тя изникна пред него толкова внезапно, че Конър извика. Звукът бе глух, силен и нямаше ехо.

КОНЪР СЕ НАМИРАШЕ В КОВЧЕГ И БЕШЕ ПОГРЕБАН ЖИВ!

Погребан жив! О, Господи, само това не! Той се замисли за други възможни варианти, но ги отхвърляше един по един. Дървената кутия, чаршафите, цветята около главата му, тъмнината. Типично за едно погребение.

Опита се да си спомни какво бе правил снощи. Или, когато и да е — защото тук нямаше как да види дали е ден или нощ, нито пък да разбере колко е часът. Сети се за един фрагмент, в който беше във всекидневната със съпругата си Анджи. Чакаха Сесилия — дъщерята на Анджи — да се върне от училище. Сесилия беше на седем години, докато неговия син Макс бе на десет. С Анджи бяха женени вече четири години. Знаеше, че този спомен е от скоро, но все още не можеше да определи преди колко време е станало. Нито колко време е спал. Или умрял...

Дали наистина бе умрял? Дали сега бе жив или не? Той мърдаше и мислеше, а винаги си бе представял смъртта като край на всичко.

кутията. В мигом нахлу по-студен въздух. Конър приближи до мястото, от което идваше хладината и задиша дълбоко. Той временно бе спасен.

Когато дишането му се нормализира той отново се замисли. Вече можеше да разсъждава малко по-трезво. Логиката му подсказваше, че бе тук от скоро. Когато се събуди, въздухът беше малко, но не липсваше. А и човешкият организъм бе настроен така, че да се буди при липса на достатъчно количество кислород. Включва се нещо като датчик, подобно на газовите печки. Може би всичко се е случило преди не повече от час. Ако някой искаше да го погребее жив, ще го направи през нощта. Поне към два или три, когато всички спят. Значи в момента би трябвало да е в периода между три и четири. Това не бе добре.

Дясното му рамо бе започнали да се схваща и Конър се обърна, като отново легна по гръб. Така беше много по-добре.

Въпросът бе кой се е опитал да направи това с него. Последният спомен беше този, в който той и жена му чакаха Сесилия да се върне. Тук имаше нещо необичайно. Имаше го със сигурност, защото това не бе типична ситуация за ежедневието им с Анджи. Но какво беше то?

Той отново се зарови в паметта си. Някакъв странен образ се опитваше да изплува в ума му, но все още не можеше да се определи какъв бе той. Нещо лошо се беше случило тогава. Със сигурност!

В този ден чакаха малката Сесилия да се върне от училище. Обаче тя бе на седем, а училището — на няколко преки от дома им, като се пресичаше натоварен булевард. Всеки път или Анджи или Конър я вземаха от училище, за разлика от Макс, който хем бе по-голям от нея, хем учеше в училище, намиращо се на отсрещния тротоар. Но защо този път двамата я очакваха да си дойде сама?

Замисли се за Анджи. Той я обичаше истински, може би тя също. Тя се бе развела с предишния и съпруг заради опит за имотна измама. Той я бе осъдил и тя бе лежала две години в щатския затвор, след което бе оправдана. Бившият ѝ мъж бе признал, че той бил направил всичко така, че да изглежда като измама. Всъщност Сесилия бе негова дъщеря и когато Анджи била в затвора, детето е било при него. Но след самопризнанията на бившия ѝ мъж, Анджи взела момичето под своя опека.

Спомни си, че около две или три седмици преди онзи спомен, нейната най-добра приятелка Ванеса го предупреди да внимава с

Анджи, защото тя не му мисли доброто, а се опитва да се добере до парите и имотите му. Анджи и Ванеса се бяха скарали преди това и Конър го прие като опит за отмъщение от нейна страна. Той въздъхна напрегнато. Нима бе възможно добрата и мила Анджи да е направила това ужасно дело?

Малък слой земя отново се свлече в ковчег, но той не можеше да види нищо. Тъмнината продължаваше да владее тук, а очите му не можеха да привикнат с нея. Очите свикват с тъмното и впоследствие различават предмети само ако отнякъде има дори и минимален светлинен източник. В този случай такъв нямаше. Конър нямаше нито запалка в джоба си, нито мобилен телефон, нито каквото и да е, възпроизвеждащо светлина.

Не искаше да мисли, че съпругата му е сторила това, въпреки предупреждението на Ванеса. Обаче не се сецаше кой друг от неговото обкръжение е способен на подобно престъпление. Нямаше врагове, не пречеше на никого. Той, Анджи и децата живееха в горната част на къщата, а майка му и баща му — в долната. Най-лошото бе, че и родителите му се съмняваха в искреността на Анджи — въпреки че се отнасяха деликатно с нея. Те бяха добри родители, но много патриархални и консервативни като хора. И все пак...

Нещо не бе наред. Ако съпругата му бе в основата на всичко, изниква въпросът КАК го бе направила. Едва ли бе излъгала всички за смъртта му, при условие че той е бил жив и е дишал. Макс може би полесно би се подал, но не и майка му или баща му. Дори и ако е припаднал, все някой е щял да извика лекар, който да определи състоянието му. Най-странният въпрос беше как се е състояло погребението, ако изобщо е имало такова. Нима ковчегът е бил затворен? Тук по принцип заковават ковчезите, когато вече са положени в земята. А и дори да е така, всички роднини биха решили да се сбогуват с него поне за последно. И все някой щеше да усети, че той е жив. Значи отпада и този вариант.

Може би жена му не е действала сама. Може би е извикала някой, който да ѝ помогне. Но, в такъв случай защо този някой просто не го е убил, а го е погребал жив.

Тъмнината бе смразяваща и плътна. Конър вече усещаше, че трябва да действа. Трябваше да се измъкне оттук час по-скоро, иначе щеше да умре в този мрак. Мисълта, че върнатата му съпруга може да е

причина за това нещастие, го пробождаше като меч. Той се извъртя и удари толкова силно дясната стена, че направи още една дупка и юмрукът му се вряза силно в меката пръст. След това стисна лявата си ръка с дясната, защото болката от удара беше доста свирепа. Но шансовете да се измъкне оттук ставаха все по-реални. А и вече влизаше повече въздух.

Имаше нужда да се изпикае, но не чак толкова спешна. Би могъл да го направи в ковчег, ако се наложи. Конър отново легна по гръб и с дясната ръка започна да чупи части от пробития шперплат. Нова вълна пръст попадна вътре и този път земята бе повече от преди, защото достигна до главата му.

Навярно бе изпаднал в кома. В такъв случай е възможно да го помислят за умрял. Въпросът бе как — дали от удар или от катастрофа. Освен в кокалчетата на лявата ръка, не усещаше болка другаде. Вярно е, че тази болка не е слаба, но не е и толкова силна, за да заглуши такава, причиняваща кома. А и в подобни случаи няма как да не бъде извикан лекар.

Освен ако някой е действал скрито. Конър си представи двама или трима мъже, опитващи се да го заровят в прясно изкопан гроб. Но отново изниква въпросът защо са го направили в ковчег, с венци и цветя, като е могло просто да го заровят. От тук следва, че са го погребали според всички възможни обичаи. Значи не беше три или четири през нощта. Погребенията се правеха към два и в този момент навярно бе към три или четири следобед.

Внезапно в съзнанието му изникна някакъв ОБРАЗ. Това бе същият неясен образ, който Конър се бе опитал да избистри преди малко, мислейки за момента, когато чакаха Сесилия. Но сега той се появи толкова ясен, все едно го вижда пред себе си. Този образ бе на мъж, на когото трудно биха се определили годините — можеха да са четиридесет, можеха и осемдесет. Имаше тъмножълта кожа, гола глава и тънки, дръпнати, но странно втренчени очи. Изричаше нещо с полуотворените си устни, а в очите му се появи особен зловец блясък. Този човек му приличаше на шаман или монах от някой будистки манастир. Странникът бе направил нещо лошо, подсъзнанието му го тласкаше към него. Той бе причината да се намира тук.

Но кой бе той? И защо така внезапно се бе появил в съзнанието му? Конър не можеше да си спомни. Мислите отново го отведоха във

всекидневната в момента, когато заедно с Анджи чакаха Сесилия. Може би странникът имаше нещо общо точно с този момент.

Въпросът, който го тревожеше преди малко, бе защо никой от тях двамата не вземаше Сесилия от училището, а я чакаха вкъщи. Защото бяха наели някой да го прави?! Точно така, бяха наели някой! Но кой? Досега не бяха разчитали на никаква прислуга, но този път... Конър отчупи голямо парче от шперплата. Не падна пръст.

Този път Анджи бе наела човек. Спомни си, че това се бе случило ден или два преди този момент. Тя му бе споменала, че понякога има много работа в офиса или у дома и е уговорила човек, който да води Сесилия на училище и да я прибира. Тогава Конър възрази, че няма да плаща на никой, но Анджи отговори, че тя ще се оправя с него.

Дали този човек не бе зловещият образ, който му се яви преди малко? Колкото и да опитваше, Конър не можеше да се сети как изглеждаше човекът. А тук може би се намираше ключът към загадката.

Беше крайно време да опита да се измъкне. Трябваше да остави тези мисли за по-късно, когато вече щеше да е в безопасност. Болката в ръката вече бе намаляла и той вече бе готов да се бори за спасението си. Отново се обърна и легна на дясното рамо. Напипа дупките, които не бяха далеч една от друга, хвана с двете ръце шперплата между тях и полагайки известно усилие, го пречупи. По звука обаче усети, че не е пречупено само там. Навярно се е образувала цяла ивица в дървения материал.

Това бе добре дошло за Конър. Сега трябваше само да удари силно стената и тя щеше да се преполови. Изпъна лявата ръка и левия крак, след което нанесе два силни удара. Чу се звук от чупене на дъски, но стената не подаде. При вторите удари обаче тя се счупи. В този миг се случи нещо непредвидено, за което Конър не бе помислил добре — огромна влажна земна маса се стовари върху него.

С мъка се обърна на другата страна и изплю пръст, която бе попаднала в устата му. Пое дълбоко влажен студен въздух и се отпусна. Трудностите му тепърва предстояха.

Той трескаво затърси начини, за да се измъкне от този капан. За да се спаси, трябваше да си преправи път — тоест, да изкопае тунел. Само че нямаше никакви приспособления. Положителното в случая

беше, че земята е влажна и няма да пада непрекъснато. Обърна се обратно и започна с ръцете да си преправя път през пръстта.

Но земята не бе и кой знае колко влажна, защото непрекъснато нещо се ронеше. Конър се сети да заглажда горния слой на малкия тунел, за да не падат повече земна маса и камъчета. Чувстваше как тунелът става по-голям и вече спокойно можеше да се промъкне в него. Копането се оказа по-лесно, отколкото си представяше, поради факта че земята бе полагана скоро.

По едно време се натъкна на много по-твърд слой, който показваше докъде се простира гроба му. Значи от тук трябваше да копае нагоре. Въпросът бе дали пространството между счупената стена на ковчега и твърдата земя е достатъчно голямо, за да може да се провери. Той започна да се мести като се преви така, че да влезе в тунела. Пълзейки, достигна до твърдата почва и спря. Нуждаеше се от малко почивка, а и кожата на пръстите му се беше протъркала и пареше.

В позицията, в която се намираше, му бе трудно да проправя път нагоре. Ситни камъчета непрекъснато паднаха на главата му. Замисли се за образа, който му се появи като видение. Някаква злонамереност се излъчваше от него.

Изведнъж си спомни кой беше човекът, който трябваше да води Сесилия на училище. Той беше Хунг Бу — етнически китаец, произлизащ от градчето Шин-Хан недалеч от границата с Монголия. Поне така се бе представил.

Първоначалното мнение за него бе повече от приятно — слаб нисичък човечец, с добродушна усмивка и черни очи, излъчващи доверие. Не знаеше как Анджи бе попаднала точно на него, но такъв човек не можеше да представлява опасност за него и семейството му. Преди да се запознае с него, може би заради предупреждението на Ванеса, той гледаше с недоверие подобна инициатива от съпругата му. Но когато видя човека, Конър игнорира всякакви лоши мисли.

Той се обърна с лице нагоре и с ръце опипа земята над него. Можеше да припълзи, но трябваше да положи известно усилие, защото ръбът на капака с двуметровата пръст над него бе сериозно препятствие. Взе едно голямо парче шперплат, част от разбитата стена. Това щеше да е сериозен помощник при копането нагоре. Още минута-две и трябваше да започва.

Все повече спомени нахлуваха в съзнанието му. През този ден Сесилия се прибра сама, а на въпроса къде е Хунг Бу, момичето отговори:

— Отиде в мазето.

— В мазето ли — попита той, като се обърна към Анджи — каква работа има Хунг в мазето?

— Не зная, иди да видиш — настоя съпругата му.

— Ще ида после, само да допиша тук едно нещо.

— Не! Трябва да отидеш сега. Може да е направил нещо.

— Какво да е направил?

— Не зная, но иди виж.

— Защо го нае тогава?

— Откъде да знам, че ще отиде в мазето. Иди и виж какво става.

Тази настоятелност на Анджи му се видя странна. Все пак той стана и тръгна към мазето.

Когато отвори вратата и видя това, което бе вътре, се стъписа. Няколко реда свещи обкръжаваха черна статуя, която имаше страховит, чудовищен, демоничен вид. Конър бе гледал нещо подобно по телевизията и го бе оприличил на Вуду-ритуал. Хунг Бу седеше на един стол, но стана и тръгна към него. И тогава Конър видя лицето му — страшно, чудовищно и сатанинско (същото лице, което преди малко се появи в съзнанието му).

— Какво става тук? — попита мъжът, но Хунг Бу не отговори. Той се приближи до него, протегна ръце и заговори на някакъв странен език. После на английски каза следното:

— Бъбреците да спрат! — в този миг Конър усети адска болка в гърба, все едно са го ударили с чук. Той яростно тръгна към китаеца, но онзи отново заговори на английски:

— Мускулите да спрат! — и Конър се свлече на земята.

Незнайно защо в този момент се бе сетил за бившия съпруг на Анджи и онова странно признание, което бе направил, за да излезе тя от затвора, губейки дъщеря си по този начин. Дали не се бе случило нещо подобно.

— Черният дроб да спре! — Конър чу отвратителния грачещ глас на китаеца над него. В този миг се отвори вратата и той видя Анджи да се доближава.

— Скъ... па... спа... си... ме...! — процеди през устни, то тя не му обърна внимание. Вместо това попита Хунг Бу:

— Как върви?

— Отлично. След малко ще бъде мъртъв — и се обърна към Конър с думите: — Белите дробове да спрат! — остър задух прониза Конър, който лежеше отпуснат на земята.

— Сърцето да спре! — жертвата чу слаб и далечен глас, след което всичко потъна в мрак.

Цялата тази картина се появи за около секунда. Толкова време трябваше на Конър да си спомни всичко, случило се през онази вечер. Той стисна устни от гняв. Бе предаден от добрата си съпруга, която с помощта на Хунг Бу му бяха направили смъртоносния Вуду-ритуал. Но той не бе умрял! Той бе жив! Може би е бил в състоянието, наречено катаlepsия, при което всички органи, поддържащи живота, са във временен застой. И точно затова всички, дори и родителите му, са го помислили за мъртъв и са го погребали. И да е имало разследване, всичко би клоняло към естествена смърт. А според брачния договор, сега в момента Анджи бе собственичка на имотите му. Колко хитро го бе изиграла.

В този момент други мисли изплуваха в главата му. Ами Макс? Родителите му? Дали Анджи ги бе изгонила от дома им? Или умъртвила! Или погребала живи!

Той трескаво започна да копае нагоре с парчето от ковчега. Слоевете земя падаха и го затрупваха, но това му помагаше да си проправя по-лесно пътя. Измъкна се сравнително леко от тясното пространство между капака и стената на гроба, след което се качи върху самия капак. Вече имаше стабилна опора.

Спомни си един случай в началото на техния брак, когато тя го бе помолила да припише всичко на нейно име, защото, по думите ѝ, нямала нищо свое. Но след категоричния отказ от негова страна, тя никога не го повтори искането си. Ах, тая мръсна кучка! Той толкова много ѝ вярваше, даваше ѝ всичко, от което се нуждаеше, от нищо не лишаваше нито нея, нито дъщеря ѝ. Той отново закопа трескаво.

Трябваше да спаси сина си и родителите си. Гребеше яростно и стъпкваше с краката си натрупалата се пръст. Приличаше на плувец, излизащ от дъното на езеро, но с много по-бавно темпо. С чорапите, в

които беше обут, вече не усещаше твърдия капак. Колкото по-нагоре отиваше, толкова пръстта ставаше по-суха и по-рохкава.

Дали беше късметлия, че е жив? Или шаманът не беше направил нещо както трябва? Доколкото знаеше, Вуду-ритуалите и Вуду-магиите убиват. А може би просто свеждат организма до състояния на каталепсия или други подобни... и после жертвите са погребвани живи, заравяни в земята, зазидани в гробници или кремирани. Това бе повече от ужасно. Първият признак, че приближава финала, беше един проблясък. Това бе някаква звезда в небето, появила си за миг в тъмното море. Той продължи с копаенето, въпреки че бе почти отпаднал от умора и задух.

— Спри! Ще стрелям! — чу уплашен глас над него. В тъмното видя ясно човека, застанал над него. Това беше пазачът на гробището.

— Чакай, чакай! Не стреляй! Аз съм жив!

— Кой си ти?

— Конър Райли! Жив съм!

— Конър?! Та това е твоят гроб. О, Господи! — извика пазачът, след което му подаде ръка.

— Лари, ти ли си? — позна го Конър, след като излезе.

Лари го поведе към кабината си. Когато запали лампите обаче, се отдръпна ужасен:

— Ако може стой на разстояние. Докато се уверя, че си ти.

— Разбирам.

След това, когато седнаха на масичката, Конър разказа на Лари за премеждието си.

— Кофти работа — каза пазачът възмутено.

— Преди колко време ме погребяха?

— Преди два дена. Интересно, че тогава наистина изглеждаше мъртъв. Явно оня дръпнатият е направил нещо с теб. Между другото, знаеш ли какво стана?

— Какво?

— Жена ти изгони сина ти и родителите ти малко след погребението.

— Изгонила ги е значи. И къде са те сега?

— У Симпсън, но временно. Докато намерят квартира. А тя, доколкото знам, е взела при себе си някакъв мъж.

— Тая мръсна кучка...

— Майка ти я обвини, че те е убила. Тогава жена ти е поискала аутопсия, защото започнали да се носят разни слухове. Но родителите ти категорично забранили да те режат. А и доколкото зная, лекарят бил констатирал, че си получил инфаркт.

— Аутопсия ли? Ако я бяха направили, сега наистина щях да съм мъртъв. Представи си.

— Не съм съвсем сигурен, Конър. Говорил съм с много лекари тук и те са ми разказвали, че преди всяка аутопсия проверяват мъртвите дали наистина са мъртви. Изследват ги точно за такива странни състояния като твоето. Така че, ако се бе стигнало дотам, може би нямаше да се събудиш в ковчег.

— А сега колко е часът?

— Десет и половина. Какво ще правиш сега?

— Ще се опитам да поправам нещата. Представям си какъв шок ще предизвикам, ако отида при Симпсън и ме видят моите хора.

— Според мен по-скоро ще ги зарадваш.

— Така е, но преди това ще свърша нещо друго.

В голямата къща Анджи тъкмо сервираше вечерята на Паул — младият адвокат, с който имаше връзка от около година, — когато звънецът на входната врата зачурулика. Малката Сесилия вече спеше и Анджи се приготвяше за красива романтична вечер. Но скапаният звънец отново наруши спокойствието, както през целия ден родителите и детето на злополучно умрелия ѝ бивш съпруг непрекъснато я молеха за подслон, ала тя бе непреклонна.

— Аз ще отворя — каза тя и тръгна към вратата, — ще им кажа на тия гадове, че ако продължават да досаждат, ще извикам полиция.

Но когато откряна външната врата и видя това, което се появи пред нея, за малко да изгуби съзнание. Беше човешко СЪЩЕСТВО, което много приличаше на съпруга ѝ. Почернялото му лице, пръстта, висяща от дрехите му, разрошената му и сплъстена коса и свирепите му очи я накараха да повярва, че Конър е възкръснал от мъртвите и е дошъл да търси отмъщение за сатанинския начин, по който бе убит. От пресъхналата му уста се чу грачещ, зловец звук:

— Скъпа, аз се завърнах!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.